

กล่องตุ๊กตาใส่
กับ
จดหมาย
ของพ่อ

นิรันดร์ บัญจันทร์
คำนิยม

ขจรพัฒน์ สุภัทธาภิรมย์
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

กล่องตุ๊กตาใส
กับ
**จดหมาย
ของพ่อ**

นิรันดร์ บัญจันทร์
คำนิยม

ขจรพัฒน์ สุขภัทราภิรมย์
เขียน

นันทวัน วาตะ
ภาพปกและภาพประกอบ

กล่องตุ๊กตาใส่กับจดหมายของพ่อ

ขจรพัฒน์ สุขัทธราพิรมย์ เขียน
นิรันดร์ บุญจันทร์ คำนิยม
นันทวัน วาตะ ภาพปกและภาพประกอบ
ณัฐพรธรณ เรืองศิรินุสรณ์ บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2561

ราคา 125 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: ขจรพัฒน์ สุขัทธราพิรมย์
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ขจรพัฒน์ สุขัทธราพิรมย์.

กล่องตุ๊กตาใส่กับจดหมายของพ่อ. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

96 หน้า.

1.วรรณกรรมเยาวชน. I. นันทวัน วาตะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.
896.913

ISBN 978-616-04-3926-3

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังข์สุข • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา •
บรรณาธิการบริหาร อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วรัชฎา ศรีบุญรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์
• พิสูจน์อักษร บัวซ้อย จิตประภัสสร • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษฎา เสงส์งค์ • ผู้ช่วยจัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว •
ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก สุปรานี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ กริดชนพัทธ์ โทร. 0-2439-6000 พิมพ์ที่ พงษ์วรินการพิมพ์ โทร. 0-2399-4525-31

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีขอเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

หากจะวัดสัดส่วนงานวรรณกรรมที่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับแม่และพ่อแล้ว โดยภาพรวมส่วนใหญ่มักจะพูดถึงแม่มากกว่า อาจเพราะความเป็นแม่นั้นยิ่งใหญ่และมีฐานะเป็นผู้ให้กำเนิด รวมทั้งเป็นผู้พุ่มพักเลี้ยงดูมาตั้งแต่เป็นตัวอ่อนนั่นเอง จึงทำให้ธรรมชาติความสัมพันธ์ของแม่กับลูกเล็กซึ่งแนบแน่นกว่าผู้เป็นพ่อ

ดังนั้น งานวรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้นหรือนวนิยาย รวมทั้งกวีนิพนธ์จึงมีเรื่องราวระหว่างแม่กับลูกถูกถ่ายทอดออกมามากกว่าเรื่องราวของพ่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานเขียนที่น่าเสนอแง่มุมหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวแม่จะเป็นตัวละครที่มีบทบาทมาก ทั้งในด้านความรื่นรมย์ และด้านระทมทุกข์

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ยังมีงานเขียนจำนวนไม่น้อยที่หยิบยกเอาแง่มุมของความเป็นพ่อมาบอกเล่า ไม่ว่าจะเป็นแง่มุมความกล้าหาญ ความอดทน ความรัก ตลอดจนความเลวร้ายของพ่อที่มีต่อครอบครัว จนนำมาซึ่งการที่ทุกชีวิตในครอบครัวต้องล่มสลาย พุทธกรรมหรือการแสดงความเป็นพ่อในลักษณะนี้มักจะปรากฏให้เห็นอยู่เสมอในงานเขียนที่สะท้อนให้เห็นภาพของครอบครัว

อาจจะเป็นเพราะธรรมชาติของความเป็นพ่อซึ่งเป็นเพศชายก็ได้ บุคลิกจึงมีความแตกต่างจากความเป็นแม่ที่เป็นเพศหญิง แต่ในบางกรณีก็ตรงกันข้าม บางทีความเป็นแม่อาจแข็งแกร่งกว่าความเป็นพ่อที่เป็นเพศชาย หรือไม่บางทีในความเป็นพ่อก็ยังมีความเป็นแม่อยู่ในตัวตนเดียวกัน และทำหน้าที่เลี้ยงดูลูกๆ ได้พอๆ กับแม่ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว มีครอบครัวจำนวนไม่น้อยในสังคมยุคนี้ที่พ่อทำหน้าที่เป็นทั้งหัวหน้าครอบครัวและทำหน้าที่เป็นแม่ควบคู่ไปด้วย

เรื่องราวในครอบครัวนั้นมีแง่มุมหลากหลายที่สามารถจะนำมาถากถางเป็นงานเขียนได้ โดยขึ้นอยู่กับมุมมองและฝีมือของนักเขียน นวนิยายเรื่อง **กล่องตุ๊กตาใสกับจดหมายของพ่อ** ผลงานของ ขจรพัฒน์ สุขภัทราพิรมย์ ก็เป็น

อีกเรื่องหนึ่งที่นอกจากจะมีแง่มุมที่น่าสนใจแล้ว ผู้เขียนยังมีกลวิธีในการนำเสนอเรื่องราวทั้งหมดอย่างมีชั้นเชิง และชวนให้ติดตามอ่านตลอดทั้งเรื่องอีกด้วย

ความโดดเด่นที่สำคัญอีกประการหนึ่งของนวนิยายเรื่องนี้ก็คือความผูกพันระหว่างพ่อกับลูก ซึ่งเป็นความงดงามและอาทรของพ่อที่มีต่อลูก ผ่านเนื้อความจดหมายแต่ละฉบับของพ่อที่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้กับลูก โดยสาระในจดหมายแต่ละฉบับนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นคำแนะนำที่มีคุณค่าในการก้าวเดินบนเส้นทางชีวิตของลูกทั้งสิ้น เป็นการซ่อนความหมายให้ลูกที่เติบโตในแต่ละช่วงวัย ได้รู้จักขบคิด มีเหตุมีผล และสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่ชีวิตต้องเผชิญจนลุกล่วงไปได้

ดังนั้น นอกจากนวนิยายจะสะท้อนให้เห็นความรักความห่วงใยระหว่างพ่อกับลูกแล้ว ยังแฝงไว้ด้วยความอบอุ่น อีกทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละบทแต่ละตอน ผู้เขียนยังสอดแทรกแง่คิดผ่านเนื้อความในจดหมายของพ่อที่มีต่อลูกได้อย่างแยบยลและน่าติดตาม

ขณะเดียวกัน สาระของเรื่องราวทั้งหมดยังช่วยจุดความงดงามให้กับชีวิตและครอบครัว โดยปราศจากความขัดแย้งและความรุนแรงใดๆ ทั้งสิ้นอีกด้วย

นิรันดร์ บัญจันทร์

บรรณาธิการ the paperless.co

คำนำสำนักพิมพ์

จดหมายเป็นสื่อกลางที่มีพลังวิเศษมาแต่ไหนแต่ไร

สัมผัสยามได้คลี่กระดาษออกอ่าน ลายมือของผู้ส่งที่จดจารลงไปบนนั้น ล้วนถ่ายทอดความรู้สึกอบอุ่นใกล้ชิดสนิทสนมจากผู้ส่งถึงผู้รับ ชนิดที่ไม่มีสื่ออิเล็กทรอนิกส์ประเภทใดจะเทียบเทียมได้

ความอบอุ่นที่ว้านี้คงยิ่งเพิ่มพูนเป็นเท่าทวี หากจดหมายเหล่านั้นมาจาก ผู้เป็นพ่อที่รักใคร่และห่วงใยลูกสาว

ต้นข้าว ตัวเอกของเรื่องได้รับจดหมายจากพ่อมากมายหลายฉบับ ทว่า สิ่งหนึ่งที่แตกต่างจากจดหมายทั่วๆ ไปคือ พ่อเขียนข้อความเปี่ยมรักเหล่านี้ใน ห้วงยามสุดท้ายของชีวิต และจำหน้าซองถึงต้นข้าวในอนาคต เพื่อเป็นตัวแทน ของเขาที่จะอยู่เคียงข้าง ยามต้นข้าวต้องเผชิญสุขทุกข์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

ความรักของครอบครัวจะพาเราฝ่าฟันทุกอุปสรรคไปได้เสมอ ดังเช่น เรื่องราวสุดประทับใจและแฝงแง่คิดชีวิตที่ถ่ายทอดผ่าน **กล่องตุ๊กตาไส้กับจดหมายของพ่อ** ผลงานรางวัลชมเชย รางวัลวรรณกรรมแว่นแก้ว ครั้งที่ 13 อีกหนึ่งนวนิยายน้ำดีที่นานมีบุ๊คส์ภาคภูมิใจนำเสนอ

นานมีบุ๊คส์

เกริ่น

.....

สายระโยงระยางมากมายที่เลียบตามร่างกายของคนไข้อาจบ่งบอกถึงเวลาที่เหลืออยู่ของพวกเขา แต่ตัวพวกเขาเองอาจไม่มีทางรับรู้ได้เลยว่า... เวลาของตนเหลืออีกไม่มากนัก

มนุษย์เรานี้ก็แปลก เมื่อไรที่ใครสักคนพูดถึงเรื่องความตาย คนรอบตัวเป็นต้องรีบยกมือปิดปากผู้พูด พร้อมบอกว่าอย่าพูดเรื่องแบบนี้ นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาพูดเล่นๆ โดยเฉพาะคนรุ่นเก่าก่อนยิ่งแล้วใหญ่ ลองใครพูดเรื่องความตายขึ้นมาสิ เป็นต้องถูกดุถูกด่ากันกระเจิง ทั้งๆ ที่ต่างก็รู้ดีอยู่แก่ใจว่าไม่มีใครหนีความตายพ้นสักคน

ลองสังเกตเวลาเราไปเยี่ยมผู้ป่วยระยะสุดท้าย ซึ่งญาติทุกคนรู้ว่าเขาหรือเธอคงอยู่ได้อีกไม่นาน แต่แทนที่พวกเขาจะพูดความจริง กลับกล่าวคำหลอกลวงกับคนไข้ว่าไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวก็หาย ฯลฯ เช่นนี้แล้วคนไข้เองย่อมไม่สามารถเตรียมพร้อมที่จะจากไปอย่างสงบ เพราะเขาหรือเธอเข้าใจว่าเดี๋ยวก็คงหายดี

คนไข้จึงมีความหวังเสมอว่าเขาหรือเธอจะไม่ตาย หรืออย่างน้อยก็คงมีชีวิตได้อีกนาน

เว้นเสียแต่ว่า คำว่า "อีกนาน" ที่เคยคิดไว้ กลับกลายเป็นอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า

พอจากฉันไปด้วยวัยเพียงยี่สิบเก้าปี คล้ายกับคนหนุ่มสาวเกรชอบใช้ชีวิตประมาทหลายคนที่มีจากไปแบบปัจจุบันทันด่วน แต่ในเมื่อพ่อไม่ใช่คนหนุ่มที่เกร ไม่เคยใช้ชีวิตประมาท และเป็นพ่อที่ดีที่สุดสำหรับฉัน แล้วทำไมพ่อจึงต้องจากไปไวขนาดนี้

อย่างว่าละนะ มะเร็งมันไม่เคยเลือกหรือกว่าเหยื่อของมันจะเป็นคนเกรหรือไม่

เพียงแค่พ่อยังหนุ่มมาก ยังหนุ่มเกินไปที่จะตาย

แม้วันนี้ฉันจะเข้าใจแล้วว่า การจากไปคือการจากไปของชีวิตที่ต้องมีเกิด ตั้งอยู่ และดับไป ซึ่งเราควรเรียนรู้และอยู่กับมันให้ได้ ชีวิตของผู้ที่ยังอยู่สำคัญกว่าคนตาย จะปล่อยให้การตายของคนที่เรารักมาทำให้ชีวิตเราจมดิ่งเหมือนตายทั้งเป็นไปอีกคนไม่ได้เด็ดขาด

แต่สำหรับเด็กน้อยไร้เดียงสาในวันนั้นที่ยังไม่ประสาอะไรกับความสูญเสีย ลักษณะนี้ คงเป็นเรื่องยากที่จะรับมือกับเรื่องราว โดยเฉพาะเมื่อผู้จากไปเป็นคนที่คุณรัก เด็กน้อยคนนั้นทุ่มเทความรักและหัวใจให้ทั้งดวง

ก่อนหน้านี้เวลาที่วัดจัดงานแปลก ๆ ซึ่งพวกผู้ใหญ่ที่ดูหน้าตาเคร่งขรึมในชุดสีดำต่างพากันมานั่งฟังพระสวดที่หน้ารูปถ่ายของใครสักคน ฉันไม่เคยเข้าใจเลยว่างานแปลก ๆ แบบนี้คืออะไร และไม่เคยใส่ใจที่จะถามพ่อหรือแม่ว่าจริง ๆ แล้วความหมายของงานแปลก ๆ นี้เป็นเช่นไรกันแน่ หน้าตาของฉันคือไปเจอเด็ก ๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน แล้วเล่นสนุกกันตั้งแต่ก่อนพระสวดบทแรกจนกระทั่งงานเลิก

แต่แล้วในที่สุด ฉันก็ได้เรียนรู้ความหมายของงานแปลก ๆ ที่พวกผู้ใหญ่เรียกกันว่า "งานศพ" จากงานของพ่อฉันเอง

ตอนนั้นฉันยังเป็นเพียงเด็กน้อย อายุเพิ่งจะแปดขวบกว่า แต่ก็โตพอที่จะรู้สึกคิดถึงพ่อตลอดเวลาเมื่อพ่อไม่อยู่ นี่ถ้าเกิดพ่อของฉันจากไปก่อนหน้านี้

สักสองถึงสามหรือสี่ปี บางทีฉันอาจจำอะไรไม่ค่อยได้ และคงไม่รู้สึกละไรมากนัก แต่ในเมื่อมันไม่ได้เป็นแบบนั้น...ฉันเลยรู้สึกถึงความเจ็บปวด สัมผัสได้ถึง ความเหงาจับใจเวลาที่คิดถึงพ่อ ซึ่งไม่เคยมีวันไหนที่ฉันจะไม่คิดถึง และยังคง เป็นเช่นนั้นอยู่ตลอดจวบจนวันนี้

เอาละ ฉันยอมรับก็ได้ว่ามีบ้างที่ฉันลืมเลือนเรื่องของพ่อไปตอนช่วงวัยรุ่น แต่ก็ลืมได้ไม่นานหรอก เพราะเวลาฉันมีปัญหา ภาพของพ่อจะเป็นภาพแรกที่ ปรากฏในหัวเสมอ

พ่อของฉันเป็นคนเข้มงวดแต่ตลก เวลาฉันทำอะไรผิด พ่อมักจะเล่าเรื่อง ขำๆ ให้ฟังก่อนแล้วค่อยลงโทษ พ่อมีวิธีที่จะทำให้ฉันไม่รู้สึกละอายใจมากนัก เวลาที่ถูกลงโทษ พ่อหอมแก้มฉันทุกคืนก่อนนอน แถมยังเล่านิทานได้สนุกตื่นเต้น อย่างหาตัวจับยากทีเดียว หลายครั้งที่แม่พยายามจะทำตาม แต่นิทานของแม่นั้นช่างน่าเบื่อเสียจริง เล่าที่ไรฉันเป็นอันต้องง่วงเหงาหาวนอนตลอดทุกครั้ง

ตอนที่พ่อป่วย พ่อไม่เคยบอกฉันเลยว่าพ่อกำลังจะตาย แม้กระทั่งวันที่พ่อนอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาลโดยมีสายห้อยระยียงระยางเต็มตัว พ่อก็ยัง ไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องนี้เลยสักนิด แต่กลับพูดถึงแผนการที่จะพาฉันกับแม่ไปเที่ยว ทะเลกันต้นปีหน้า ทั้งๆ ที่พ่อรู้อยู่แก่ใจว่าพ่ออาจจะอยู่ไม่ถึงเดือนหน้าด้วยซ้ำ

แต่พ่อกลับบอกฉันว่าพ่อยังอยู่ได้ "อีกนาน"

"เราจะไปเที่ยวทะเล พ่อจะพาลูกกับแม่ไปนั่งเรือ ตกปลา ขึ้นเกาะที่เราไม่เคยไปกัน"

ต้นปีหน้าจึงเป็นเป้าหมายที่ฉันเฝ้ามองถึง ฉันเฝ้านับวันรอเวลา

ใช่แล้ว ฉันเชื่อที่พ่อบอก เชื่อสนิทใจ เพราะพ่อไม่เคยโกหกฉัน กระทั่งวันนี้ฉันก็ยังมั่นใจว่าพ่อคงตั้งใจเช่นนั้นจริงๆ

บางทีพ่ออาจจะมองว่า ต้นปีหน้าคือความหวังที่พ่มี คล้ายถ้อยคำที่พูดไว้ให้เป็นลางดี และอีกเหตุผลคือ เวลาพ่อพูดอะไรแบบนี้จะทำให้ฉันยิ้มได้อย่างมีความสุข พ่อคงไม่อยากเห็นฉันร้องไห้

แต่แล้วในที่สุด ต้นปีหน้าของพ่อกลับต้องจบลงก่อนที่มันจะทันได้ เริ่มต้น